

говорѣше самъ старецътъ, като разглеждаше момченцето, което лежеше въ безсъзнание.

То бѣше хубавичко, пълничко дете, 3—4 годишно, съ ангелско личице и дълги руси косички.

— Горкичкото, милото дете, — нѣжно шепнѣше старецътъ, като му даваше да мирише спиртъ.

Детето не дохождаше още на себе си.

Старецътъ бѣше отчаянъ; трескаво вземаше ту едно, ту друго лѣкарство, като прислушваше

Манастирски послушникъ съ кучета зиме сърдцето на момченцето и следъ това пакъ се залявяше да разтрива тѣлото му.

Изведнажъ той спрѣ: детето като че ли направи слабо движение. Следъ нѣколко минути движението се повтори и детето отвори очи.

— Живо, живо! Благодаря ти, Господи! — извика старецътъ и падна на колѣне отъ радостъ.

Детето съвсемъ дойде на себе си.

— Тете, жаденъ съмъ, — промърмори то съ слабъ гласъ, безъ да разбира кжде се намира; по-